

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 150

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 8 martie 2010

SUMAR

Nr.	Pagina	Pagina
DECRETE		
356. — Decret pentru numirea unui consilier prezidențial	1	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 31 din 14 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 lit. b), c), d), g) și f) din Legea nr. 156/2000 privind protecția cetățenilor români care lucrează în străinătate	2-3	Decizia nr. 71 din 19 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței..... 9-10
Decizia nr. 36 din 14 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 76 alin. (1) din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă	3-5	Decizia nr. 73 din 21 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, republicată
Decizia nr. 37 din 14 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (1) lit. e) și art. 70 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului.....	5-7	Opinie separată
Decizia nr. 49 din 14 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești....	7-8	Decizia nr. 108 din 4 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare..... 13-14
		Decizia nr. 115 din 9 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 241 din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru numirea unui consilier prezidențial

În temeiul art. 94 lit. c) și al art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și al art. 3 alin. (1) și art. 4 alin. (1) din Legea nr. 47/1994 privind serviciile din subordinea Președintelui României, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Pe data prezentului decret, domnul Leonard Orban se numește în funcția de consilier prezidențial.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 8 martie 2010.
Nr. 356.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 31**

din 14 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 lit. b), c), d), g) și f) din Legea nr. 156/2000 privind protecția cetățenilor români care lucrează în străinătate

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b), c), d), g) și f) din Legea nr. 156/2000 privind protecția cetățenilor români care lucrează în străinătate, excepție ridicată de Societatea Comercială „B&B Professionals” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 15.485/197/2009 al Judecătoriei Brașov.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că prevederile de lege criticate nu aduc atingere libertății activității economice, întrucât aceasta trebuie să se desfășoare în cadrul stabilit de lege. În situația prevederilor de lege criticate, limitările aduse libertății economice sunt justificate de necesitatea protejării cetățenilor români de abuzurile la care ar putea fi supuși în condițiile în care încheierea contractului de muncă cu angajatorul străin nu s-ar face în condiții strict stabilite.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 15.485/197/2009, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b), c), d), g) și f) din Legea nr. 156/2000 privind protecția cetățenilor români care lucrează în străinătate.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „B&B Professionals” — S.R.L. din Brașov cu prilejul soluționării unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat, care prevede elementele obligatorii pe care trebuie să le cuprindă contractele care conțin oferte ferme de locuri de muncă, încheiate cu persoanele fizice, juridice și organizațiile patronale din străinătate, sunt de natură a afecta libertatea economică consacrată de art. 45 din Constituție. În acest sens, arată că

unele dintre clauzele ferme avute în vedere de dispozițiile vizate ale art. 10 din Legea nr. 156/2000 stabilesc obligații care, având în vedere dinamica activității economice și implicit a pieței muncii, nu mai pot fi susținute de angajator la un moment ulterior, iar altele se concretizează doar la nivelul contractelor individuale de muncă dintre angajator și angajat, în funcție de capacitatea fiecărui angajator și disponibilitatea angajatorilor. Aceste tendințe sunt și mai mult amplificate de condițiile economice instabile care caracterizează activitatea economică.

Judecătoria Brașov consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că prevederile de lege criticate urmăresc asigurarea protecției sociale a muncii, care presupune și o cunoaștere deplină a drepturilor și îndatoririlor părților. În același timp, arată că desfășurarea activității economice nu poate să se desfășoare decât cu respectarea condițiilor prevăzute de lege.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctul de vedere solicitat.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 lit. b), c), d), g) și f) din Legea nr. 156/2000 privind protecția cetățenilor români care lucrează în străinătate, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 5 mai 2009.

Curtea constată că autorul excepției are în vedere prevederile art. 10 lit. b), c), d), g) și f) din Legea nr. 156/2000 înainte de republicarea acestui act normativ în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 5 mai 2009. Ulterior acestei republicări, dispozițiile de lege criticate au fost preluate în art. 9

lit. b), c), d), g) și f) cu următorul conținut: „*Contractele prevăzute la art. 8 lit. d) vor cuprinde cel puțin următoarele elemente: [...]*”

b) numărul de locuri de muncă în străinătate pentru care se încheie contractul;

c) funcția, meseria sau ocupația;

d) natura și durata angajării, condițiile de angajare, de încetare a angajării sau de reangajare; [...]

f) tariful orar, salariul lunar și datele de plată a salariului;

g) sporuri, ore suplimentare și alte drepturi salariale;”.

Autorul excepției consideră că aceste prevederi de lege sunt contrare dispozițiilor art. 45 din Constituție care consacră libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile Legii fundamentale consacră libertatea economică constând în accesul liber pe care îl are oricare persoană la activitatea economică, posibilitatea de a manifesta libera inițiativă și de a exercita aceste drepturi „*în condițiile legii*”. Astfel, libertatea economică nu apare ca un drept absolut al persoanei, ci este condiționată de respectarea limitelor stabilite de lege, limite ce urmăresc asigurarea unei anumite discipline

economice ori protejarea unor interese generale. Altfel spus, libertatea economică nu se poate manifesta decât în limitele impuse de asigurarea respectării drepturilor și intereselor legitime ale tuturor.

În situația prevederilor de lege criticate, Curtea constată că acestea fac parte dintr-un cadru normativ ce urmărește instituirea unor măsuri care să asigure protecția cetățenilor români care lucrează în străinătate, măsuri care se referă și la stabilirea unor condiții stricte în ceea ce privește intermedierea contractelor de muncă dintre cetățenii români și persoanele fizice, juridice ori organizațiile patronale din străinătate. Aceste măsuri de protecție urmăresc prevenirea unor situații defavorabile ce pot apărea pentru cetățenii români în raporturile cu angajatorii străini ca urmare a omisiunii unor elemente esențiale ale contractelor de muncă prin care se stabilesc drepturile și obligațiile părților, fapt confirmat, de altfel, de realitățile sociale.

Așa fiind, limitele impuse exercitării libertății economice, în acest caz, sunt justificate și proporționale cu situația avută în vedere.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 lit. b), c), d), g) și f) din Legea nr. 156/2000 privind protecția cetățenilor români care lucrează în străinătate, excepție ridicată de Societatea Comercială „B&B Professionals” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 15.485/197/2009 al Judecătorei Brașov.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 ianuarie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 36

din 14 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 76 alin. (1) din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător

Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 76 alin. (1) din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, excepție ridicată de Keztyus Orsolya Kinga în Dosarul nr. 10.296/271/2007 al Tribunalului Bihor — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că sumele care trebuie restituite, potrivit prevederilor de lege criticate, sunt acordate în vederea stimulării forței de muncă, iar în cazul în care contractul de muncă se desface ca urmare a inițiativei ori culpei angajatului, este firesc ca acesta să fie obligat la restituirea acestor sume, fapt ce nu îl împiedică să opteze liber pentru un alt loc de muncă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 10.296/271/2007, **Tribunalul Bihor — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 76 alin. (1) din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă.** Excepția a fost ridicată de Keztyus Orsolya Kinga, cu prilejul soluționării unei acțiuni în contencios administrativ și fiscal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat încalcă dispozițiile art. 41 din Constituție. În acest sens, arată că obligația impusă de legiuitor de a nu schimba locul de muncă, indiferent de condiții, timp de 12 luni, este în contradicție cu dreptul constituțional de a alege în mod liber locul de muncă, fără nicio îngrădire.

Tribunalul Bihor — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, arată că prin instituirea obligativității păstrării locului de muncă pe o perioadă de 12 luni de la data încadrării în muncă nu se aduce nicio atingere dreptului constituțional la muncă și la libera alegere a locului de muncă, ci doar se instituie obligativitatea restituirii de către angajați a primei de încadrare pe care au obținut-o cu ocazia încadrării în muncă. Prin urmare, angajații sunt liberi să își aleagă locul de muncă și să părăsească primul loc de muncă înainte de termenul de 12 luni, însă au obligația de a restitui această primă în situația în care încetează raportul de serviciu anterior împlinirii termenului stabilit de legiuitor.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, prevederile de lege criticate neafectând în vreun fel dreptul persoanelor de a alege liber un alt loc de muncă.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctul de vedere solicitat.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 76 alin. (1) din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 103 din 6 februarie 2002, așa cum au fost modificate prin art. I pct. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 144/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 969 din 1 noiembrie 2005.

Textul de lege criticat are următoarea redactare:

„Art. 76. — (1) Angajații au obligația de a restitui integral sumele primite conform art. 73¹, 74 și 75, în situația în care raporturile de muncă sau de serviciu încetează, într-o perioadă mai mică de 12 luni de la data încadrării în muncă, în temeiul următoarelor prevederi:

a) art. 55 lit. b), art. 56 lit. g) și i), art. 61 lit. a) și art. 79 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare;

b) art. 61 lit. b) din Legea nr. 53/2003, cu modificările și completările ulterioare, dacă au fost condamnați prin hotărâre judecătorească definitivă;

c) art. 84 alin. (1) lit. b) și e), alin. (2) lit. f) și g) și alin. (5) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările ulterioare.”

Autorul excepției consideră că aceste prevederi de lege sunt contrare dispozițiilor art. 41 din Constituție, referitor la muncă și la protecția socială a muncii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate nu instituie obligativitatea păstrării locului de muncă pentru o perioadă de 12 luni, așa cum susține autorul excepției, ci doar obligă la restituirea sumelor primite în temeiul art. 73¹, 74 și 75 din Legea nr. 76/2002, în situația în care contractul individual de muncă este desfăcut la inițiativa sau din culpa angajatului.

Sumele amintite constituie beneficii acordate din bugetul asigurărilor pentru șomaj pentru a susține și stimula încadrarea absolvenților de instituții de învățământ înregistrați la agențiile pentru ocuparea forței de muncă, ori a celor care, beneficiind de indemnizație de șomaj, se încadrează într-un loc de muncă care nu se află în localitatea de domiciliu. În măsura în care acordarea acestui beneficiu nu se mai justifică, întrucât, într-o perioadă mai scurtă de 12 luni, contractul de muncă se desface ca urmare a inițiativei ori culpei angajatului, este firesc ca acesta să fie obligat la restituirea acestor sume, fapt ce nu îl împiedică să opteze liber pentru un alt loc de muncă.

Așa fiind, Curtea apreciază că susținerile autorului excepției privind neconstituționalitatea art. 76 alin. (1) din Legea nr. 76/2002 în raport cu prevederile art. 41 din Constituție sunt neîntemeiate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 76 alin. (1) din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, excepție ridicată de Keztyus Orsolya Kinga în Dosarul nr. 10.296/271/2007 al Tribunalului Bihor — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 ianuarie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 37

din 14 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (1) lit. e) și art. 70 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (1) lit. e) și art. 70 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție ridicată de Marius Cătălin Strâmbei în Dosarul nr. 1.098/2/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 69 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 360/2002, arătând că acestea creează o discriminare între două categorii de persoane aflate, în realitate, în situații similare. Astfel, consideră că legea nu ține cont de faptul că auditorul de justiție este asimilat magistraților, așa încât nu există diferență între polițiștii care dobândesc statutul de judecător sau procuror direct prin concurs și cei care încetează raporturile de serviciu prin demisie pentru a urma cursurile Institutului Național al Magistraturii. În ceea ce privește

excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 70 din Legea nr. 360/2002, arată că aceasta nu este întemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.098/2/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (1) lit. e) și art. 70 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului**. Excepția a fost ridicată de Marius Cătălin Strâmbei cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 1.599 din 27 mai 2008 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate sunt contrare art. 16 alin. (1) din Constituție. Astfel, arată că, potrivit Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, dobândirea calității de procuror sau judecător se face fie potrivit art. 14 și următoarele din această lege, în urma promovării examenului de absolvire a cursurilor Institutului Național al Magistraturii, fie direct, potrivit art. 33 din aceeași lege, prin îndeplinirea condițiilor legale și promovarea unui concurs. În prima situație, pentru polițistul care dobândește calitatea de judecător sau procuror, temeiul încetării raporturilor de serviciu este art. 69 alin. (1) lit. d) sau f) din Legea nr. 360/2002, fiindu-le imputabile cheltuielile de școlarizare, potrivit art. 70 din această lege. În cea de a doua situație, pentru polițiștii care dobândesc

calitatea de procuror sau judecător nu mai sunt aplicabile prevederile art. 70 din Legea nr. 360/2002. Faptul că, în una dintre situații, respectiv cea a polițiștilor care urmează cursurile Institutului Național al Magistraturii, încetarea raporturilor de serviciu se face prin demisie, iar în cealaltă situație, a ocupării funcției de judecător sau procuror prin susținerea unui concurs, încetarea raporturilor de serviciu ale polițiștilor se face ca urmare a numirii într-o altă funcție publică nu reprezintă, în opinia autorului excepției, o justificare temeinică a aplicării unui tratament juridic diferențiat pentru categorii de persoane care, în realitate, se găsesc în aceeași situație. Astfel, pentru ambele categorii de persoane încetarea raporturilor de serviciu se face ca urmare a admiterii în magistratură. De asemenea, arată că prevederile art. 70 din Legea nr. 360/2002 îngrădesc dreptul persoanei de a alege liber profesia și locul de muncă, deoarece cuantumul mare al cheltuielilor de școlarizare care trebuie restituite îl împiedică pe polițistul care dorește să ocupe un alt loc de muncă să mai facă demersuri în acest sens. În sfârșit, consideră că prevederile de lege criticate aduc o atingere și dreptului de proprietate, întrucât legea nu este suficient de previzibilă.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal arată că prevederile art. 69 alin. (1) lit. e) se circumscriu dispozițiilor constituționale ale art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al libertății, întrucât apărarea ordinii publice face necesar ca o persoană să nu dețină două funcții publice în același timp. Restrângerea prevăzută de textul de lege criticat este proporțională cu scopul în care a fost dispusă, respectiv cel mai sus arătat, și se aplică în mod nediscriminatoriu tuturor funcționarilor publici și tuturor polițiștilor. De asemenea, această restrângere nu aduce atingere existenței dreptului polițistului ca, oricând în cariera sa, să acceadă la o altă funcție publică și să fie numit în aceasta, în condițiile legii. În ceea ce privește dispozițiile art. 70 din Legea nr. 360/2003, arată că acestea se circumscriu dispozițiilor art. 15 și art. 57 din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că textele de lege criticate se aplică tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei juridice, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare în cadrul acestei categorii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctul de vedere solicitat.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 69 alin. (1) lit. e) și art. 70 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, așa cum au fost modificate prin art. I pct. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 89/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 715 din 14 octombrie 2003, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 101/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 20 aprilie 2004.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 69 alin. (1) lit. e): *„Încetarea raporturilor de serviciu ale polițistului se dispune în mod corespunzător de către persoanele care, potrivit art. 15, au competența de acordare a gradelor profesionale și are loc: [...]*

e) la numirea într-o altă funcție publică;”;

— Art. 70: *„Polițistul care a absolvit o instituție de învățământ a Ministerului Administrației și Internelor și căruia i-au încetat raporturile de serviciu în primii 10 ani de activitate din motive imputabile lui este obligat să restituie cheltuielile efectuate cu pregătirea sa, proporțional cu perioada rămasă până la 10 ani, potrivit angajamentului încheiat în acest sens.”*

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare prevederilor din Constituție cuprinse în art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și art. 41 alin. (1) și (2) referitor la dreptul la muncă. De asemenea, consideră că sunt încălcate și prevederile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la dreptul de proprietate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în critica pe care o formulează, autorul excepției are în vedere aplicarea dispozițiilor art. 69 alin. (1) lit. e) și art. 70 din Legea nr. 360/2002 prin coroborare cu prevederile Legii nr. 303/2004 referitoare la condițiile în care o persoană poate deveni procuror sau judecător. Astfel, consideră că, în măsura în care o persoană renunță la calitatea de polițist pentru a deveni procuror sau judecător, indiferent dacă încetarea raporturilor de serviciu se face prin demisie sau prin numire în funcție, este vorba de aceeași situație de fapt, astfel că nu se justifică aplicarea unui tratament juridic diferențiat.

Față de aceste critici, Curtea observă că prevederile art. 69 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 360/2002 au un conținut clar, neechivoc, care stabilește ca motiv de încetare a raporturilor de serviciu situația în care un polițist este numit într-o funcție publică, situație distinctă de aceea în care o persoană demisionează, indiferent de motivele demisiei. Această dispoziție de lege se aplică fără nicio deosebire tuturor persoanelor care se încadrează în ipoteza normei, astfel încât orice polițist care este numit într-o funcție publică va înceta raporturile de serviciu potrivit dispozițiilor art. 69 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 360/2002, cu antrenarea consecințelor juridice legale subsecvente. Din contră, demisia ori celelalte motive de încetare a raporturilor de serviciu pot atrage consecințe juridice diferite, întrucât situațiile sunt obiectiv diferite.

În jurisprudența sa, instanța de contencios constituțional a arătat în numeroase rânduri că principiul egalității nu presupune omogenitate, astfel că situații obiectiv diferite justifică și uneori chiar impun instituirea unui tratament juridic diferențiat.

În situația pusă în discuție de autorul excepției, Curtea, examinând prevederile Legii nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, constată că auditorul de justiție este numit ca judecător sau procuror doar în urma absolvirii Institutului Național al Magistraturii, aflându-se într-o situație deosebită de persoana care, îndeplinind condițiile legale, este numit direct ca judecător sau procuror în urma susținerii concursului pe post.

În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate privind încălcarea dreptului la muncă, Curtea constată că textele de lege criticate nu limitează dreptul unei persoane de a alege liber

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (1) lit. e) și art. 70 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție ridicată de Marius Cătălin Strâmbei în Dosarul nr. 1.098/2/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 ianuarie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 49

din 14 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Carla Monica

un loc de muncă. Consecințele pe care trebuie să le suporte un polițist care decide să își aleagă un alt loc de muncă pot fi mai degrabă circumscrise aspectelor patrimoniale pe care le implică o astfel de decizie. Aceste consecințe au fost acceptate, însă, de cel care a dorit să devină polițist, prin angajamentul încheiat în acest sens, așa cum reiese din cuprinsul art. 70 din Legea nr. 360/2002. În plus, restituirea are în vedere acele sume investite în vederea pregătirii profesionale a polițistului, sume a căror acordare nu se mai justifică de vreme ce beneficiarul lor renunță la această calitate într-un termen mai scurt decât cel considerat de legiuitor ca justificând efortul financiar al statului pentru acest obiectiv.

Pentru aceste motive, Curtea consideră că nu pot fi reținute criticile de neconstituționalitate raportate la prevederile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Avram în Dosarul nr. 14.800/299/2009 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 19 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 14.800/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea**

excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Carla Monica Avram.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii susțin că limitarea operată de dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 înfrânge în mod evident dispozițiile constituționale referitoare la liberul acces la justiție. Prin îngrădirea posibilității de recuzare a executorului judecătoresc la motivele enumerate de norma procedurală se restrânge dreptul persoanei interesate de a obține recuzarea unui executor care a dovedit atitudine partizană și lipsă de profesionalism.

Totodată, autorul excepției de neconstituționalitate apreciază că prin prevederile criticate se reglementează și o inegalitate între poziția părților în procedura de executare, creditorul având posibilitatea de a alege executorul care să instrumenteze procedura executării titlului executoriu, în timp ce debitorului i se răpește această posibilitate.

Îngrădirea posibilității de recuzare prevăzute de legea criticată încalcă și prevederile art. 53 din Constituție, care reglementează limitativ cazurile în care legea poate opera restrângeri ale exercițiului unor drepturi.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Autoritățile nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 10 noiembrie 2000, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul cuprins: „Art. 10. — (1) *Executorii judecătorești pot fi*

recuzați în cazul în care se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 27 pct. 1, 2, 3, 5, 6, 8 și 9 din Codul de procedură civilă.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și art. 53 privitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția, Curtea Constituțională constată că asupra prevederilor legale criticate s-a pronunțat prin mai multe decizii, de exemplu, prin Decizia nr. 40 din 27 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 24 februarie 2005, respingând excepția de neconstituționalitate. Cu acel prilej, Curtea a reținut că enumerarea limitativă a cazurilor în care executorul judecătoresc poate fi recuzat se circumscrie cazurilor de recuzare prevăzute de Codul de procedură civilă, cu excepția unor situații care sunt specifice activității judecătorilor. Pe cale de consecință, nici textul art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 nu încalcă principiile statuate de art. 21 și 53 din Constituție.

Curtea a constatat că, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora procedura de judecată este prevăzută de lege, stabilirea cazurilor de recuzare este de competența legiuitorului, iar Curtea Constituțională, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu poate să modifice sau să completeze prevederile legale supuse controlului de constituționalitate.

În ceea ce privește susținerea conform căreia există o inegalitate între poziția părților, având în vedere că numai creditorul are posibilitatea de a alege executorul care să instrumenteze procedura executării titlului executoriu, Curtea constată că această critică este nefondată, întrucât, în conformitate cu prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție, în cadrul procedurii de executare silită, ambele părți beneficiază de anumite garanții procesuale, printre care posibilitatea de a formula contestație împotriva executării înseși, împotriva oricărui act de executare etc. De asemenea, alegerea executorului judecătoresc de către creditor este justificată prin faptul că acesta este interesat în realizarea pe cale silită a creanței sale, în condițiile în care debitorul nu și-a adus la îndeplinire obligația ce îi revine.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele cuprinse în decizia menționată își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Carla Monica Avram în Dosarul nr. 14.800/299/2009 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 ianuarie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 71

din 19 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Acsinte Gaspar — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Antonia Constantin — procuror
 Ioana Marilena Chiorean — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hit Ag” — S.R.L. din Botoșani în Dosarul nr. 660/40/2008 al Tribunalului Botoșani — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 6.713D/2009, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate ridicată de același autor în Dosarul nr. 660/40/2008 al Tribunalului Botoșani — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 6.713D/2009 la Dosarul nr. 6.712D/2009, având în vedere că acestea au un obiect identic.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 6.713D/2009 la Dosarul nr. 6.712D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile nr. 306 și nr. 307 din 25 iunie 2009, pronunțate de judecătorul sindic în dosarele nr. 660/40/2008, **Tribunalul Botoșani — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hit Ag” — S.R.L. din Botoșani în cauze având ca obiect soluționarea unor acțiuni în anularea unor contracte de vânzare-cumpărare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie dreptul comitetului creditorilor de a intenta acțiune în anularea actelor frauduloase încheiate de debitor, excluzând posibilitatea introducerii unor astfel de acțiuni de către unul sau mai mulți debitori în cazul în care nu s-a constituit comitetul creditorilor.

Tribunalul Botoșani — Secția comercială și de contencios administrativ și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 81 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, text de lege care are următorul conținut: „(2) *Comitetul creditorilor poate introduce la judecătorul-sindic o astfel de acțiune [pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor, precum și pentru anularea constituirilor sau transferurilor de drepturi patrimoniale], dacă administratorul judiciar/lichidatorul nu o face.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste dispoziții contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor criticate prin Decizia nr. 725 din 13 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 681 din 8 octombrie 2007. Cu acel prilej, Curtea a constatat că, în condițiile expres prevăzute de lege, dacă administratorul judiciar sau lichidatorul nu au introdus la judecătorul-sindic acțiune pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor, calitatea procesuală

activă este dobândită și de comitetul creditorilor. Din enumerarea atribuțiilor stabilite prin lege, Curtea a observat că acest comitet acționează ca un mandatar al adunării creditorilor, care îndeplinește funcția de reprezentare a creditorilor înscrși în tabelul definitiv de creanțe în raporturile cu administratorul judiciar sau lichidatorul. Or, în condițiile în care în tabelul definitiv de creanțe sunt înscrși prea puțini creditori, fapt ce împiedică formarea unui comitet, este evident că aceștia pot exercita personal toate atribuțiile pe care legea le prevede în sarcina comitetului, inclusiv aceea de a introduce la judecătorul-sindic acțiunea pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor, precum și pentru anularea constituirilor sau transferurilor de drepturi patrimoniale. Oricare altă interpretare a legii ar fi de natură a crea consecințe grave cu privire la stabilirea activului debitorului, creditorii fiind privați de posibilitatea recuperării integrale sau în proporție cât mai mare a creanțelor, doar pentru că nu sunt în număr suficient pentru a forma un comitet. Prin urmare, Curtea a reținut că o astfel de interpretare ar contraveni scopului declarat al legii, respectiv

acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvență, și ar nesocoti accesul liber la justiție al creditorilor aflați într-o atare situație, drept în egală măsură protejat prin Constituție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate sunt valabile și în prezenta cauză.

Cu privire la susținerea autorului excepției potrivit căreia textul de lege criticat încalcă principiul accesului liber la justiție, întrucât nu dă posibilitatea unui creditor — la momentul alcătuirii tabelului preliminar, adică înainte de a se constitui comitetul creditorilor — să intenteze acțiune în anularea actelor frauduloase, acțiune de care ar depinde ordinea satisfacerii creanțelor, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 73 din Legea nr. 85/2006, debitorul, creditorii și orice altă parte interesată vor putea să formuleze contestații cu privire la creanțele și drepturile de preferință trecute de administratorul judiciar/lichidator în tabelul preliminar de creanțe.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hit Ag” — S.R.L. din Botoșani în Dosarul nr. 660/40/2008 al Tribunalului Botoșani — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 ianuarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 73

din 21 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, republicată

Augustin Zegrean	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, excepție ridicată de Lenuța Barbu în Dosarul nr. 14.284/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Aurelia Maria Barbu a fost citată la domiciliul din Livorno, Via Adolfo Tomamasi 80, Italia, potrivit art. 20 alin. (3) din

Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, prin poștă, recomandat, pe bază de recipisă și cu confirmare de primire, citația întorcându-se la dosar cu mențiunea „*act nereTRAS din depozit la termenul stabilit*”.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că procedura de citare a părții Aurelia Maria Barbu nu este legal îndeplinită.

Deliberând, Curtea constată că procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate și, totodată, arată că Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 19 noiembrie 2009, iar ca urmare a renumerotării acesteia, art. 57 a devenit art. 63 din lege, cu același conținut.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 14.284/3/2009, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției.** Excepția a fost ridicată de Lenuța Barbu într-o cauză civilă având ca obiect nulitatea adopției.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, instituind o discriminare, întrucât reglementează o limitare a persoanelor care pot solicita instanței de judecată constatarea nulității adopției după dobândirea de către adoptat a capacității de exercițiu, ipoteză în care acțiunea aparține numai acestuia.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă apreciază că prevederile art. 57 din Legea nr. 273/2004 nu contravin dispozițiilor constituționale invocate. În acest sens arată, în esență, că, în sistemul juridic românesc, sub regimul Legii nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, adopția este concepută ca o instituție în interesul exclusiv al copilului.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, în măsura în care se aplică în mod egal tuturor celor aflați în situația prevăzută de ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate

la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Instanța de judecată a sesizat Curtea cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iunie 2004.

După sesizarea Curții Constituționale, Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției a fost însă republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 19 noiembrie 2009 și, ca urmare a renumerotării, art. 57 a devenit art. 63 din lege, cu același conținut.

În aceste condiții, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 63 din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, astfel cum a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 19 noiembrie 2009, având următorul conținut: „*Acțiunea în declararea nulității adopției aparține oricărei persoane interesate. După dobândirea de către adoptat a capacității depline de exercițiu, acțiunea aparține numai acestuia.*”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 57 din Legea nr. 273/2004, după republicare devenit art. 63 din lege, au mai fost supuse controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.327 din 13 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 859 din 10 decembrie 2009, Curtea a respins excepția invocată și a reținut că prevederile criticate sunt constituționale pentru următoarele considerente:

Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției stabilește, cu valoare de regulă de bază a adopției, principiul interesului superior al copilului. Legea prevede expres acest principiu în cap. I intitulat „*Dispoziții generale*”, art. 2 lit. a) și în art. 5 alin. (1) referitor la condițiile de fond ale adopției. Luând în considerare principiul menționat, legea definește nulitatea adopției ca o sancțiune juridică subordonată ocrotirii interesului superior al copilului.

Astfel, stabilind în primul alineat al art. 56 că adopția este nulă dacă a fost încheiată în alt scop decât cel al ocrotirii interesului superior al copilului sau cu încălcarea oricăror condiții de fond sau de formă prevăzute de lege, legea instituie în cel de al doilea alineat al aceluiași articol norma după care instanța va putea respinge cererea de declarare a nulității adopției dacă va constata că menținerea adopției este în interesul celui adoptat.

În analiza textului, Curtea Constituțională a reținut că legiuitorul a instituit o nulitate sub condiție — aceea ca menținerea adopției să fie în interesul superior al copilului — și că această sancțiune juridică nu poate fi caracterizată ca o nulitate absolută. Reglementarea în acest mod a nulității adopției nu contravine normelor și principiilor Constituției, ci, dimpotrivă, având în vedere scopul adopției, prevăzut în art. 2 lit. b) din lege, și anume creșterea și educarea copilului într-un

mediu familial, este pe deplin concordantă cu art. 49 alin. (1) din Legea fundamentală, în conformitate cu care „Copiii și tinerii se bucură de un regim special de protecție și de asistență în realizarea drepturilor lor”.

Reglementarea, prin dispozițiile cuprinse în textul de lege atacat, a exercitării acțiunii în declararea nulității adopției reprezintă o consecință firească a modului în care legiuitorul a conceput și a definit nulitatea adopției, ca o sancțiune juridică subordonată ocrotirii interesului superior al copilului. În condițiile în care adoptatul dobândește capacitatea deplină de exercițiu, nu mai este necesar ca interesul superior al acestuia să fie apărat pe calea intentării de către orice persoană interesată a unei cereri de declarare a nulității adopției și nici pe calea aprecierii de către instanța de judecată a interesului lui de a se menține adopția. A admite că, și după ce adoptatul a devenit

major, acțiunea de declarare a adopției ar putea fi exercitată de altă persoană echivalează cu nerecunoașterea aptitudinii celui în cauză de a-și identifica propriul interes și, deci, negarea capacității lui de exercițiu.

Curtea Constituțională nu poate primi susținerea că reglementarea atacată este de natură să instituie o discriminare între adoptat și adoptator, persoanele interesate, altele decât adoptatul cu deplină capacitate de exercițiu, neavând un interes legitim în declararea nulității adopției după data majoratului acestuia din urmă, interesul legitim de declarare a nulității adopției sau de menținere a acesteia aparținând în exclusivitate adoptatului.

Soluția și considerentele pronunțate în decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, neexistând temeiuri care să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, republicată, excepție ridicată de Lenuța Barbu în Dosarul nr. 14.284/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 ianuarie 2010.

PREȘEDINTE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

★

OPINIE SEPARATĂ

Considerăm că excepția trebuia admisă, prevederile art. 63 teza finală din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, republicată, încălcând dispozițiile art. 21 din Constituție și cele ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Potrivit art. 21 alin. (1) din Constituție, orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, iar potrivit alin. (2) al aceluiași articol, nicio lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept. Legiuitorul are totuși dreptul să impună anumite condiții cu privire la natura și exigențele administrării justiției, fără însă ca aceste condiționări să aducă atingere substanței dreptului sau să îl lipsească de efectivitate.

Art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului prevede că „Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale [...]”.

În speță, potrivit art. 60 din Legea nr. 273/2004, republicată, adopția încetează prin desfacere sau ca urmare a „declarării nulității acesteia”. Dacă desfacerea adopției se face în condițiile prevăzute de lege [art. 7 alin. (3)] pentru anumite cauze ce au

intervenit pe parcursul existenței acesteia, acțiunea în constatarea nulității se introduce pentru nerespectarea în momentul încheierii adopției a condițiilor de fond și de formă cerute de lege *ad validitatem*.

Art. 63 teza întâi din Legea nr. 273/2004, republicată, prevede că acțiunea „în declararea nulității adopției” (s.n. — nulitate absolută) aparține oricărei persoane interesate. Teza a doua a aceluiași articol stabilește că după dobândirea de către adoptat a capacității depline de exercițiu, acțiunea aparține numai acestuia. Se poate observa că, anterior dobândirii capacității depline de exercițiu, în timpul minorității adoptatului, acțiunea în constatarea nulității adopției aparține oricărei persoane interesate, ulterior acestui moment însă titular al acțiunii este numai persoana adoptată.

Analizând ambele teze ale art. 63 din Legea nr. 273/2004, republicată, nu se poate susține că restrângerea sferei persoanelor care pot exercita acțiunea în nulitatea adopției, după dobândirea de către adoptat a capacității depline de exercițiu, este justificată de interesul adoptatului minor devenit major, care să prevaleze asupra interesului general ce se ocrotește prin acțiunea în nulitate absolută.

De altfel, așa cum am arătat, sancțiunea nulității intervine pentru nerespectarea condițiilor de fond și de formă cerute de lege la încheierea unui act juridic, în speță a adopției — consimțământul valabil exprimat, capacitatea deplină de exercițiu a adoptatorului și a celorlalte persoane prevăzute de lege, cauza licită și morală (scopul), și anume interesul superior al copilului. În acest sens, prevederile art. 62 alin. (1) din lege stabilesc că adopția este nulă dacă a fost încheiată în alt scop decât cel al ocrotirii interesului superior al copilului.

În alin. (2) al art. 62 din lege se arată însă că instanța va putea respinge cererea „de declarare a nulității adopției” de către orice persoană interesată dacă va constata că menținerea adopției este în interesul copilului adoptat.

Aceasta nu înseamnă, după părerea noastră, o asanare a nulității absolute, ci verificarea de către instanța de judecată a **condiției de fond prioritare** la încheierea adopției, și anume interesul superior al copilului, pentru că adopția este încuviințată prin hotărâre judecătorească, fiind astfel un act juridic civil de natură specială.

În aceste condiții, eliminarea, după dobândirea de către adoptat a capacității depline de exercițiu, a posibilității oricărei persoane interesate de a formula acțiune în constatarea nulității adopției determină încălcarea caracterului efectiv al accesului la justiție, în această materie.

De altfel, în reglementarea anterioară, art. 22 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/1997, nu se făcea această distincție, prevăzând doar că „adopția este supusă, potrivit legii, nulității [...]”, astfel încât se aplică regula de drept comun a nulității absolute.

În acest sens sunt și reglementările noului Cod civil (art. 479 și 480) care fac o distincție netă între **anularea adopției** (nulitate relativă), ce poate fi cerută de oricare persoană chemată să consimtă la încheierea ei și al cărei consimțământ a fost viciat prin eroare asupra identității adoptatului, dol sau violență, și **nulitatea absolută**, când acțiunea poate fi formulată de orice persoană interesată, nefăcându-se deosebire, sub acest aspect, între adoptatul minor și adoptatul care a dobândit capacitate deplină de exercițiu.

Judecător,

prof. univ. dr. **Aspazia Cojocaru**

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 108

din 4 februarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Bacău — Secția civilă, cauze minore, familie, conflicte de muncă, asigurări sociale în dosarele nr. 591/103/2008, nr. 542.1/103/2008, nr. 819.1/110/2008, nr. 5187.1/103/2007, nr. 302.1/110/2008 și nr. 303.1/110/2008 ale acestei instanțe.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate în dosarele nr. 6.995D/2009 — nr. 7.000D/2009, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea dispune, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, conexarea dosarelor nr. 6.996D/2009 — nr. 7.000D/2009 la Dosarul nr. 6.995D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 6 iulie 2009, pronunțate în dosarele nr. 591/103/2008, nr. 542.1/103/2008, nr. 819.1/110/2008, nr. 5187.1/103/2007, nr. 302.1/110/2008 și nr. 303.1/110/2008, **Curtea de Apel Bacău — Secția civilă, cauze minore, familie, conflicte de muncă, asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, excepție ridicată din oficiu de această instanță.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (5), art. 16 și 21 din Constituție, precum și ale art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești nu au competența de a constata existența unor discriminări privind drepturile salariale între categorii socio-profesionale identice sau similare și nici competența de a acorda persoanelor cu privire la care s-a reținut starea de discriminare despăgubiri materiale în quantum egal cu diferențele dintre drepturile salariale stabilite prin lege pentru persoane din categorii socioprofesionale identice sau similare.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Bacău — Secția civilă, cauze minore, familie, conflicte de muncă, asigurări sociale în dosarele nr. 591/103/2008, nr. 542.1/103/2008, nr. 819.1/110/2008, nr. 5187.1/103/2007, nr. 302.1/110/2008 și nr. 303.1/110/2008 ale acestei instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 februarie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2007.

În opinia instanței de judecată, această ordonanță contravine dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) — statul român, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 privind accesul liber la justiție. Este invocată și încălcarea art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, a art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv și a art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea reține că asupra constituționalității prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 în integralitatea ei Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 1.325 din 4 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 23 decembrie 2008, decizie prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate, constatându-se că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare sunt neconstituționale în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

Întrucât Curtea a constatat, printr-o decizie anterioară, neconstituționalitatea prevederilor de lege criticate, în temeiul prevederilor art. 29 alin. (3) coroborate cu ale alin. (6) teza întâi din același articol din Legea nr. 47/1992, excepția urmează a fi respinsă ca fiind inadmisibilă.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 115

din 9 februarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 241 din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 241 din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, excepție ridicată de Societatea Comercială „Start” — S.R.L. din Alexandria în Dosarul nr. 1.671/1.371/2008 al Tribunalului Comercial Mureș.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, întrucât textul legal criticat constituie o măsură de protecție a acționarilor societăților comerciale în cazul încheierii unor acte juridice cu nerespectarea prevederilor legale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.671/1.371/2008, **Tribunalul Comercial Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 241 din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Start” — S.R.L. din Alexandria într-o cauză având ca obiect anularea unei hotărâri a Adunării Generale a Acționarilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul legal criticat impune dobânditorului unui bun o sarcină excesivă, injustă și disproporționată, și anume de a anticipa cât ar urma să fie valoarea activelor imobilizate ale unei societăți la sfârșitul exercițiului financiar în care realizează achizițiile și care va fi valoarea tuturor tranzacțiilor deja încheiate sau care vor urma a fi încheiate pe durata exercițiului financiar în care realizează achizițiile. Sancțiunea unei greșite aprecieri, respectiv dacă la sfârșitul exercițiului financiar actul său de dobândire depășește 20% din valoarea activelor imobilizate, este anularea actului în cauză de către instanța de judecată.

Tribunalul Comercial Mureș apreciază că textul legal criticat contravine art. 44 din Constituție, în măsura în care exercițiul financiar la care acesta face referire este cel în curs. Se arată că, în acest caz, dobânditorul unui activ contractează fără a avea posibilitatea reală de a verifica la momentul

încheierii contractului legalitatea acestei operațiuni din moment ce numai la încheierea exercițiului financiar va avea posibilitatea de a verifica dacă valoarea activului depășește 20% din totalul activelor imobiliare. Într-o atare situație, acesta este expus riscului de a-și pierde dreptul de proprietate asupra activului în cauză, deși și-a realizat obligația de plată a prețului activului respectiv. Se apreciază că înțelesul constituțional al textului ar trebui să vizeze exercițiul financiar anterior încheierii actului de dobândire.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 241 din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 29 iunie 2004, care au următorul cuprins:

„Art. 241. — (1) *Actele de dobândire, înstrăinare, schimb sau de constituire în garanție a unor active din categoria activelor imobilizate ale societății, a căror valoare depășește, individual sau cumulativ, pe durata unui exercițiu financiar, 20% din totalul activelor imobilizate, mai puțin creanțele, vor fi încheiate de către administratorii sau directorii societății numai după aprobarea prealabilă de către adunarea generală extraordinară a acționarilor.*

(2) *Închirierile de active corporale, pentru o perioadă mai mare de un an, a căror valoare individuală sau cumulativă față de același co-contractant sau persoane implicate ori care acționează în mod concertat depășește 20% din valoarea totalului activelor imobilizate, mai puțin creanțele la data încheierii actului juridic, precum și asocierile pe o perioadă mai*

mare de un an, depășind aceeași valoare, se aprobă în prealabil de adunarea generală extraordinară a acționarilor.

(3) În cazul nerespectării prevederilor alin. (1) și (2), oricare dintre acționari poate solicita instanței judecătorești anularea actului juridic încheiat și urmărirea administratorilor pentru repararea prejudiciului cauzat societății.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

Textul legal criticat prevede în sarcina adunării generale extraordinare a acționarilor aprobarea prealabilă a:

— actelor de dobândire, înstrăinare, schimb sau de constituire în garanție a unor active din categoria activelor imobilizate ale societății, a căror valoare depășește, individual sau cumulată, pe durata unui exercițiu financiar, 20% din totalul activelor imobilizate, mai puțin creanțele;

— închirierii de active corporale, pentru o perioadă mai mare de un an, a căror valoare individuală sau cumulată față de același co-contractant sau persoane implicate ori care acționează în mod concertat depășește 20% din valoarea totalului activelor imobilizate, mai puțin creanțele la data încheierii actului juridic.

Soluția legislativă cuprinsă în art. 241 din Legea nr. 297/2004 reprezintă opțiunea legiuitorului de a proteja și de a încunoștința acționarii unei societăți despre măsurile cu un anumit grad de importanță pe care administratorii sau directorii acesteia urmează să le ia. De aceea, aprobarea prealabilă cerută din

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 241 din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, excepție ridicată de Societatea Comercială „Start” — S.R.L. din Alexandria în Dosarul nr. 1.671/1.371/2008 al Tribunalului Comercial Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 februarie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

